Sul' annab wasto silmi
Ja mõda pead ja kulmi!

Sa olled meie usso-wend!
Oh ärra te sul häbbi;
Et sa, kui hirmus kiskja lind
Nüüd uiud merrest läbbi.
Sa kissud siit, ja kissud seält,
Et kuulda jälle hädda-heält:
Waat, waenlane on randas,
Kes kaugelt senna lendas!

Kül Inglisse- ja Prantsuss'mees,
Kes wodrast omma noudwad
Ka targad on ma-ilma sees
Ja omma ello hoidwad:
Kus wenne sure-tükki nääb,
Seält sadda wersta kaugel' jääb,
Teeb agga laste mängi,
Wiib kauba-laewad wangi.

Mis au on se, kui tuggew mees
Kül lapse ärra woidab,
Kes hirmo pärrast kange ees
End isse mahha heidab!
Ja siiski kidab waenlane,
Et temma woitnud kangeste
Keik wenne rigi laewad! —
Oh kuulge, maad ja taewad!

Kül Kura- kui ka Some-maal
On temma jäljed haismas,
Se läbbi on siis iggal a'al
Keik' rahwa südda paismas:
Et temma wiib ja risub neid,
Kes meile kaugelt sola töid.
Nüüd noor jo wanna kaebab,
Et waenlane meid waewab.

Oh, ärge kartke rummalaid,
Kes meie peäle tulnud!
Waid pallugem keik Jummalat,
Kes meie abbi olnud!
Kui waenlane ka waewa teeb,
Kül Jummal tedda mahha lööb,
Ta wõttab meid siin aita,
Ni kui ta wõtnud näita.